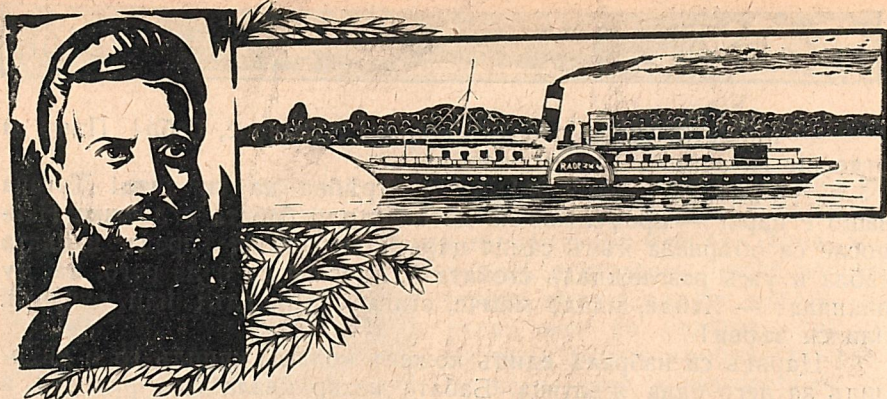

ЧЕТАТА НА ХРИСТО БОТЕВЪ

IV

Козлодуйски бръгъ

Капитанътъ на парахода бързо свикалъ всички матроси и служаци на парахода, които били повечето хървати и др. славяни, и имъ обяснилъ: „Това сж български бунтовници, които отиватъ въ България да се биятъ съ турцитъ за свободата на своето поробено отечество и ние, — казалъ той, — трѣбва да имъ помогнемъ въ това тѣхно народно дѣло“.

— Живѣйте, братя бугари! — извикали повече отъ матроситъ — и ние сме славяни!

И параходътъ, който презъ време на тѣзи разправи и билъ спрѣлъ срѣдъ Дунава, наново поелъ своя пжтъ и зацѣпилъ мжтнитъ води на рѣката.

На всѣкжде изъ парахода се разнесли бира, вино и закуски, за да се черпятъ въстаницитъ. Всичко се давало безъ пари отъ парахода. Кафеджията на парахода случайно се указалъ българинъ отъ Панагюрище. Той извадилъ всичкия си тютюнъ и го раздалъ на момчетата. Единъ по единъ идвали при Ботева чиновницитъ и служациитъ отъ парахода да го поздравяватъ.

— Ефенди!¹⁾ това имамъ, това ви давамъ, — се обадилъ единъ турчинъ, който пжтувалъ съ парахода и поднесълъ на Ботева часовника и прѣстена си отъ страхъ да не бжде убитъ.

— Ние не сме като вашитъ турци и черкези да грабимъ и и да обираме хората, — му казалъ войводата — ние отиваме да се биемъ за правата и свободата на своя народъ. Скрый си часовника и бжди спокоенъ, че никой нищо не ще да ти стори!

— Знамето, где е знамето? — извикалъ Ботевъ.

Единъ отъ четницитъ донесълъ единъ вързопъ, развързалъ го, извадилъ зеленото копринено знаме и го прострѣлъ на масата. Матроситъ бързо донесли единъ гладъкъ пржтъ, и знамето веднага било приковано върху него.

Ботевъ повикалъ единъ отъ най-високитъ четници, на име Никола Симовъ Куруто, родомъ отъ гр. Търговище, пѣргавъ и решителенъ момъкъ, и му казалъ:

¹⁾ „Ефенди“ е турска дума — значи „господине“.